

Thijs Hoekstra

- INTERVIEW -

Hoe was jij op school als leerling? Was je zelf vroeger een lezer?

Ik las als kind heel veel maar die liefde is vakkundig kapotgemaakt op de middelbare school. Ik ontdekte het daarna pas weer! Wat ik heel zonde vind.

Hoe vind je een boek dat bij je past?

Lees gewoon alles en als je na twintig pagina's nog niet gelachen heeft, of niets interessants hebt gelezen, leg je hem weg.

Wat is de fijnste plek om een boek te lezen?

De Intercity van Amsterdam naar Arnhem.

Moet je op zoek naar inspiratie voor een verhaal of overkomt het je?

Meestal is het mega hard werken, maar soms overkomt het je en daar doe je het dan allemaal voor.

Schrijf je dagboeken? Wat brengt dat jou als auteur?

Mijn dagboeken zijn echt extreem saai, vind ik zelf. Als ik het teruglees zie ik iemand die de hele tijd tegen dezelfde problemen aanloopt.

Wat voor scenes vind je het leukst om te schrijven?

De omwegen en terzijdes.

Heeft het schrijven van boeken invloed op hoe je naar de wereld kijkt?

Je denkt bij alles wat je overkomt: zit hier een verhaal in.

Wat is voor jou een belangrijk thema in je boek waar je graag met jongeren over in gesprek gaat?

Irritatie over je ouders, haha.

LITERATOUR

Welk advies zou je jongeren willen geven die later zelf graag willen schrijven?

Beginnen en gewoon heel lang slecht zijn. Als je heel lang slecht bent word je vanzelf een keer goed. En het is gewoon heel leuk.

Wat voor verhaal zou je nog graag willen schrijven?

Een dag in het leven van een ijsbeer.

Thijs Hoekstra

- LEESFRAGMENT -

Het leesfragment van Thijs Hoekstra komt uit *Kuren* en wordt aangeboden door Das Mag.

Zoals je kunt begrijpen, zat ik de rest van die laatste chemokuur voornamelijk te zwelgen in zelfmedelijden. Dat was het enige wat ik deed. Ik lag uren in bed, dronk liters chocomel en zwolg. Ik staarde uit het raam, ik wentelde me in mijn slachtofferschap en ik zwolg. Mijn god, ik zwolg wat af in dat kinderziekenhuis. Het had een wereldrecord kunnen zijn als Timo er niet was geweest. Het is in de regel nogal lastig om te zwelgen in zelfmedelijden als er iedere dag een jongen van zes met mondkanker je kamer komt binnenlopen, om op zijn laptop te laten zien wat hij die dag in *Minecraft* heeft gemaakt.

Het was ook rond die tijd dat Stichting Doe Een Wens me op het spoor kwam. Dat zat er al een tijdje aan te komen. Als je de hele dag publiekelijk wentelt in zelfmedelijden, weten die mensen je al snel te vinden. De medewerkers van Doe Een Wens hebben daar een radar voor. Als je iets moet meenemen uit dit hele verhaal is het dat je nooit mensen moet vertrouwen die glunderend je kamer binnenlopen en zeggen dat ze al je wensen kunnen laten uitkomen. Dat is vragen om teleurstellingen.

Bij Stichting Doe Een Wens werkten alleen maar vrou- wen die door een of ander onverwerkt jeugdtrauma hun feeënfase nooit waren ontgroeid. Ze waren werkelijk geobsedeerd door die wensen van ons. Het zou me niets verbazen als ze op hun bedrijfsfeestjes glitterjurken aantrokken en wanneer ze dronken waren met zelfgemaakte toverstafjes in het rond zwaaiden. Mijn *wenshaler*, zoals ze dat daar noemen, was een vrouw van in de dertig die Anne-Sophie heette. Ze kwam op een doordeweekse dag naar de kankerafdeling om me het concept van de stichting uit te leggen.

‘We kunnen je niet beter maken,’ zei Anne-Sophie, ‘maar we kunnen wel je tijd hier beter maken, je tranen drogen. Al is het maar voor even.’

Nu was het al erg genoeg dat Anne-Sophie tegen me praatte alsof ze bij een kinderdagverblijf werkte, maar daar had ik nog best

mee kunnen leven. Het probleem was dat Anne-Sophie om alles huilde. Bij onze eerste ontmoeting barstte ze al in tranen uit. Ze huilde omdat ik kanker had, ze huilde omdat ze het mooi vond dat ze hier was om mijn wens in vervulling te laten gaan, en ze huilde vervolgens ook omdat ik nog niet wist wat ik wilde wensen.

Toch had ik in die tijd wel twee wensen: dat ik geen kanker meer had en dat iedereen me met rust liet, het liefst in die volgorde. Maar dat was nou precies wat Stichting Doe Een Wens niet kon doen. En het was nou ook weer niet de bedoeling dat je om een PlayStation vroeg of zo. Dat zeiden ze niet expliciet, maar dat merkte je aan alles. Om dat hele wenshaalgesprek hing maar de broeierige sfeer dat alles zo godvergeten betekenisvol moest zijn, een onvergetelijke ervaring voor het kankerkind.

Ik zei dus tegen Anne-Sophie dat ik het niet wist. Ik was ook al veel te oud voor zoiets kinderachtigs als een wens doen, maar ze bleven maar bellen. Ik vermoedde dat mijn moeder erachter zat. Die riep telkens dat ik niet zo cynisch moest doen en gewoon iets moest kiezen, maar ik was helemaal niet cynisch. Ik was boos en niemand liet me dat gewoon zijn. Er moest de hele tijd wat aan gedaan worden. Ik wilde gewoon een PlayStation – of vijfhonderd euro, want daar had ik een PlayStation van kunnen kopen als ze me die niet zelf wilden geven.

Dag en nacht stonden ze voor mijn deur. Ze vroegen of ik goed had geslapen. Of de chemo aansloeg. Of ik toe- vallig al had nagedacht over mijn wens. En de vraag waar ik na al die bezoeken mee bleef zitten was: wie betaalt hier in godsnaam voor? Een rechtse gedachte misschien, maar het bleef me bezighouden. Ik zag voor me hoe de medewerkers van Stichting Doe Een Wens langs de hui- zen van eenzame ouderen gingen, om ze aan te sporen hun spaargeld te doneren voor ons, de arme kinderen op de kankerafdeling. Ik werd er misselijk van en op een dag besloot ik dat het genoeg was.

Mijn moeder belde Anne-Sophie. Ze kwam langs, met een camera om haar hals om een foto van mij te maken. 'We hangen graag de foto's van de kinderen boven ons bureau,' zei ze. 'Om ons te motiveren nog harder te werken voor hun wens.'

Later heb ik me nog afgevraagd of Anne-Sophie ooit zou beseffen in wat voor ziekelijke cult ze terecht was gekomen, dat ze op een dag aan haar bureau zou zitten en al die kale hoofden aan de muur zou zien, de scalpen die ze door de jaren heen verzameld had, en dat ze dan zou denken: wat ben ik nou in godsnaam aan het doen? Maar ik denk het niet.

'Vertel,' zei Anne-Sophie. 'Wat is je wens?'

Ik haalde diep adem. Anne-Sophie verging van de spanning.

Ik wilde in de IKEA slapen.

Dat was mijn wens. Toen ik het had bedacht was ik ongelooflijk blij met mezelf, want het was een supercool idee, veel cooler dan de wensen van de andere kankerkinders op de afdeling. Ik had het helemaal zelf bedacht. Ik wilde me in een kast verstoppen en wachten tot alle dagjesmensen hun ledikanten hadden uitgezocht en afge- rekend. Deuren op slot. Lichten uit. En dan door de eindeloze showroom wandelen langs honderden woon- kamers zonder mensen, slaapkamers waar nooit wordt gedroomd, badkamers met douches die niet op het water- netwerk waren aangesloten. Om daar dan de hele nacht rond te dwalen in mijn eentje.

Anne-Sophie moest ervan huilen. Zo mooi vond ze het, al begreep ze er geloof ik maar weinig van. Ze beloofde ermee aan de slag te gaan. Maar al een paar dagen na ons wenshaalgesprek belde ze me in tranen op. Het was niet gelukt. Er waren veiligheidsoverwegingen. Er waren praktische bezwaren. Er waren sociale conventies. En door al die factoren buiten de controle van Anne-Sophie en de andere mensen van Stichting Doe

Een Wens om zou de enige wens die ik kon bedenken nooit uitkomen.

Anne-Sophie was ontroostbaar.

Ze vroeg me snikkend of ik niet heel misschien nog een andere wens had. Ik zei van niet. Het was de IKEA of niets.

Een week later, toen ik geheel volgens schema over dit alles lag te zwelgen, zag ik op Facebook dat Stichting Doe Een Wens ook bij Timo was langs geweest. Op het filmpje was te zien hoe hij de hele nacht in de Mediamarkt mocht blijven slapen. Hij speelde *Minecraft* op een van de breedbeeldtelevisies in de showroom. Ze hadden popcorn gemaakt in een van de vierduizend magnetrons van de keukenafdeling. Hij werd nog even geïnterviewd, met het Mediamarkt-logo duidelijk zichtbaar op de achtergrond. Zijn tumor was netjes afgeplakt met verband en pleisters. Je zag er niets meer van. De video duurde maar een paar seconden en begon daarna automatisch opnieuw. Elke keer weer zwaaide Timo vrolijk naar de camera. Opnieuw en opnieuw.

Ik probeer nog steeds te bedenken waarom het daarna zo is misgegaan. Misschien capituleert het lichaam wel zodra je grootste wens in vervulling is gegaan. Dan heeft het geen enkele reden om nog te blijven bestaan. Dat is de beste theorie die ik kon verzinnen, maar hij voelt erg zwak. Toch moet er een verklaring zijn waarom Timo een paar weken na zijn nacht in de Mediamarkt slecht begon te lopen. Er moet een reden zijn waarom hij in bed bleef liggen en hij nooit meer over de afdeling rende met die giraffenknuffel.

Die week zocht ik hem op in zijn kamer. Hij sliep. Zijn kale schedeltje rustte op het witte kussen. Zijn sleutel- beenderen hielden zijn geruite pyjama omhoog als twee tentstokken. Ik keek naar de plastic slang in zijn rechte neusgat, waar nutteloze voedingsstoffen doorheen gingen, bouwstenen voor een groei die niet zou plaatsvinden, want een paar dagen erna kwamen er

allerlei resultaten terug en toen liepen er steeds andere artsen zijn kamer binnen en toen lag Timo ineens te sterven. En alle volwassenen op de kankerafdeling hadden het toen voortdurend over de praktische zaken die geregeld moesten worden, over wie de school ging inlichten en zo, maar het enige wat ik me afvroeg was wie er nu in godsnaam voor die honden zou zorgen.